

„Pa bom tudi mislil zagotovo,“ je sklenil Vilko tedaj v svojem vselem srcu.

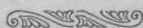
Sklenil je Vilko tako, pa se je tudi držal svoje obljube. Koderkoli je hodil, povsod je mislil na biser, ki ga je nosil vedno pri sebi. In čudno — od tistega dne ni storil nobene nerodnosti več. Počila so se mu ušesa, ki niso bila več tako rdeča; počili so se mu lasje, ki niso bili več razkuštrani. In Vilko je postal vesel, ej, tako vesel! Čudil se je čudotvorni biserjevi moči in je bil srčno hvaležen dobremu stričku. Čudili so se ljudje, da se je izpametoval nerodni Vilko, in so ga imeli radi, ker je bil vedno vesel in dobre volje. A nihče ni izvedel za čudotvorni biser, ker Vilko je molčal o njem, in tudi striček je molčal.

Debele snežinke so frčale po zagorskem svetu. Pričelo je mesti, in sneg se je usipaval iz gostih, skoro v dolino visečih oblakov. Breznov striček se je umaknil v hišo in je ob topli peči kadil svojo čedro. Nikogar ni bilo v hiši, in strička se je skoro loteval zaspanec. Tedaj pa je obtrkal nekdo pred pragom sneg s svojih črevljev. Odprla so se vrata, in v hišo je stopil Strnadov Vilko, rdeč kot rak.

„Dober dan, striček,“ je pozdravil. „Prinesel sem vam biser nazaj. Oj, hvala vam! Lepo me je varoval vaš biser. Niti enkrat me niso zaščemela ušesa, in tudi lasje me niso zboleli. Oj, samo vam se moram zahvaliti za to, samo vam, dobri striček!“

Nasmehnil se je striček in se je namuznil. „Slišal sem, slišal, Vilko,“ je odgovoril. „Zdaj si popolnoma zdrav in ni ti treba več bisera. Prepričan sem trdno, da te je ozdravil popolnoma tvoje bolezni, ki ni bila nič drugega nego nesrečna zijalost. Samo zijalost je bila, Vilko, samo zijalost. — No, ker si zdaj rešen, ti pa lahko povem, kaj je pravzaprav moj biser. Pravim ti in povem, Vilko, da je ta biser samo navadni lešnik in nič drugega, Vilko.“

Veselo se je nasmejal striček, in nasmejal se je tudi Vilko. Kajti sedaj šele je spoznal, da ga je rešil samo lešnik. Pa je mislil, da je nosil v žepu pol leta dragocen biser! Pa je nosil samo lešnik, oj, lešnik, ki ga je utrgal striček tam na Brdih.



Zapozneli kosec.

„Kam pa greš tak pozno, kosec?
Saj je kosa že rujava,
travica ti je zvenela,
tudi luna ni več prava.“

„Luna taka ali taka,
koso bodem že nabrusil,
naj bo trava ovenela,
jaz se bodem z njo poskusil ...“

Danes so že v njej semena:
jaz kosil bom in sejal —
kaj kosil bi že zeleno,
kaj bi zemlji plod jemal?“

Solnčno jutro, rosno jutro ...
Zadnji kosec kosi travo,
zadnji kosec, nori kosec —
kdor gre mimo, maje z glavo ...

Francé.

